

Γιωργος 'Ιωάννου

'Επιτάφιος Θρήνος

Δέν ήτανε καθόλου τυχαίο, πού περπατώντας μέσα στο δάσος τών ξενοδοχείων, ξενοδοχείο μπροστά μου δέν έβλεπα, μολοντί έκανα μέ τά πόδια δλο τό δρόμο από τό Σταθμό Λαρίσης προς τήν 'Ομόνοια, αφού παράδωσα τή βαλίτσα μου στή «Φύλαξη», γιά νά είμαι ελεύθερος καί διαθέσιμος, μήπως συμβεί τό μέγα γεγονός, αυτό τό άκαθόριστο, πού πάντα νά μέ τριγυρίζει διαισθάνομαι, κι άκόμα νά ξαναθυμηθώ μέ λεπτομέρειες τούς φριχτούς αυτούς τόπους, όπου μυριάδες έχουν σβήσει από τό μαρτύριο, και όπου τριγυνούσα φαντάρος κι εγώ, άνεβοκατεβαίνοντας σκάλες τριζάτες ξύλινες, νά ρίζω σέ παλιές πόρτες μιά ματιά, καθώς και μαγαζιά, νά δω άν ύπηρετούν άκόμα όρισμένα πρόσωπα, νά ξετυλίξω σαν κιλίμι, πλυμένο σέ νεροτριβή, τήν έπαρχιακή προσδοκία μου, πάνω σ' αυτόν τόν άνεξίτηλα λεκιασμένο διάδρομο, πού ξεκινώντας από τό Κέντρο Διερχομένων σέρνεται, και μέ τής μέρας άκόμα τό φώς, τοίχο τοίχο πίσω από λεωφορεία και φορτηγά, κι άνηφορίζει τήν 'Αγίου Κωνσταντίνου, παίρνοντας μιά φαρμακωμένη άνάσα στο μεγάλο Θέατρο. *Μεγάλη πόλη, δυστυχίες άπέραντες.*

Είχα ως τό μεδούλι κουραστεί, ξενοχτίσει πάλι, κυκλωμένος από τίς γενετήσιες άναθυμιάσεις, πού άνάβλυζαν, θαρρείς, μαζί μέ τούς άτμούς του καλοριφέρ κάτω από τής άμαξοστοιχίας τό κάθισμα, ενώ στροβιλιζόταν ένα πλήθος πλάσματα κατάλληλα, πού ως γνωστό τά τραίνα προτιμούν, περνώντας και ξαναπερνώντας, στρέφοντας τό κεφάλι, παρελαύνοντας, μέ άπαλά σπρωξίματα, βλέμματα σκοτεινά, λέξεις κομμένες σιγανές, καλέσματα διάφορα, και μόνο πού και πού διεκρινες μερικά άποφασισμένα και κλειστά στή μοναξιά τους πρόσωπα, πού πράγματι μόνο νά μεταφέρουν τόν εαυτό τους τούς ένδιέφερε. *'Η έπαρχία θεριεύει τίς όρμές, μά δέν τίς θεραπεύει. Τό τραίνο είναι γιορτή μεγάλη. Και τρίτο· και τά σκληρότερα χέρια, όταν φλογίζονται έρωτικά, ώθοον μέ άπαλοσύνη.*

Σταθμεύοντας στο Θέατρο μπροστά, όπου παιζόταν ό «Ευαγγελισμός», έργο του έξ άποκαλύψεως πιστού Πώλ Κλωντέλ, στάλαξε μέσα μου ή φράση «'Ιδού ή δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά τό ρήμα σου», κι άμέσως άνοιξαν τά μάτια μου κι έλαμψε άπέναντί μου ή ταμπέλα πανδοχείου, πού είχε — δέν έχει πιά — σχήμα ταπεινό και όνομα παρμένο από τή θεόσωστη έπαρχία μας. *Τί άνηφορική αύτή ή 'Αθήνα, συλλογίστηκα διαβαίνοντας. 'Αν τώρα μέ πατήσει αυτοκίνητο, ή βαλίτσα μου θά χαθεί στή Φύλαξη. Και τρίτο· ό θάνατος σχετίζεται εποχικά πιό πολύ μέ τή σύλληψη παρά μέ τή γέννηση.*

Μπήκα άμέσως, κατά τό ρήμα του Κυρίου μου, μά κρίνοντας από τό διάδρομο τά χάλια του, κάτι σαν χάνι, και μάλιστα παλιολλαδίτικο, παρόμοιαζε, αντί «ένα δωμάτιο», ψιθύρισα άνεπαίσθητα «ένα κρεβάτι», νά κοιμηθώ λίγο τή μέρα, ν' άνοιξουνε τά μάτια μου, και τό βραδάκι άνακαλύπτω τό καλύτερο. Μέ μπάσανε σ' ένα δωμάτιο — σαλόνι πρέπει κάποτε νά ήτανε — μέ τέσσερα κρεβάτια, δείχνοντάς μου τό στρωμένο και πιό άβολο, και άποδω συμπέρανα πώς τ' άλλα τρία ήτανε πιασμένα, λείπανε σέ δουλειές, ποιός ξέρει πού γυρίζανε, μά σαν έπαρχιώτες τό μεσημέρι θά 'ρθουνε κι αυτοί γιά ξάπλωμα. Και παρευθύς κοιμήθηκα. Θά έρθουνε. Ξυπνώντας τό άπομεσήμερο, χαλαρωμένος άρκετά, είδα πώς τό δωμάτιο δέν ήτανε και τόσο χάλια, όσο μου τό 'δειξαν τά παρατενωμένα νεύρα μου, κι άκόμα στο παραδιπλανό ένα άδυνατισμένο νεαρό και κάπως κακομούτσουνο, και προς στιγμή θεώρησα πώς

ρωμένο θάνατο, φτάνοντας στο κορύφωμα στο τελευταίο ιδίως στάσιμο, όπου όλοι έχουνε πιάσει πιά τό ρόλο τους, τόν έκτελούνε στην έντέλεια, τόσο πού θέλει χρόνο όλόκληρο γιά νά εξαιμισθεί άργότερα. Πάντως, άκούσαμε τίς πρώτες νότες του ν' άπομακρύνονται, και ήταν ή μοναδική ίσως στιγμή πού νιώσαμε ένα σφιξίμο, πού μέσα έτσι μακριά από τό πλήθος και τό συρφετό, ενώ εκεί άνήκαμε, μπορούσαμε νά είμαστε κι έμεις κατόπι του, σηκώνοντας σκόνη τερφή μέ τά ποδιάρια μας, μά ώσπου νά διαλογιστούμε αυτά, πιάσαμε θέσεις στο παράθυρο νά δούμε τόν λαμπρό του γυρισμό στ' λαξευτό μνημείο του. Και όταν πήρε ή κυκλοφορία νά παραλύει, νά προηγούνται τά μικρά παιδιά, ν' ανάβουνε κεριά στά ύψηλά πατώματα, έτοιμαστήκαμε κι έμεις νά άπολαύσουμε τό μέγα θέαμα, στο σκότος μέσα τής κρεβατοκάμαρας. Από προστά μάς όταν διάβαιναν, έψελνε ή χορωδία τά έγκώμια, μαθήτριες μέ έπιπόλαιες φωνές, παρόμοιες μέ τόν γραφικό τους χαρακτήρα, βαδίζοντας στο ψευτοκουρασμένο βήμα τών στρατιωτών, εκείνο μέ τό λύγισμα τό άδιόρατο, πού μέ έφ' όπλου λόγχη, ώραιοι και σκοτεινοί, τραβούσαν φορτωμένοι νιάτα και έξαψη, θαρρείς από τό πρόσφατο μαστίγωμά του, κοιτάζοντας λοξά τά πεζοδρόμια, όπου κατ' επανάληψη είχανε παζαρέψει τό κορμί τους και τό σπέρμα τους, δίπλα τους κατά στοίχο οί μαθήτριες, μαύρη ποδιά άτλαζένια τσιτωτή, άσπρο γιακά, κι ένα πανέρι ροδοπέταλα στο στήθος, θαρρείς γιά ν' άκουμπάνε τά λαχταριστά βυζιά, πού τά πηγαΐναν προσφορά σ' αυτόν πού είχε πεθάνει «τετρωμένος ώσπερ πελεκάν», μέ τήν τεράστια μύτη, και παραμέσα οί παπάδες, όλο στόλισμα, κρατώντας άδιόρατες μαβιές γιρλάντες, σε άνταπόκριση μέ τούς πρασινοσκούφηδες, όπου άποκάτω ψέλναν άφηρημένα οί μαθήτριες — αυτά, βέβαια, οί βολεμένοι τής άγάπης δέν τά βλέπουνε — και δίπλα στο χακί, παρατρεχάμενος, άπ' τή μεριά του πεζοδρόμιου, ό Δόν Χοσέ ό Ρέχας, άνθροπος περιώνυμος γιά τήν προστυχιά και τό σκοτάδι του, άλλοτε θά μιλήσουμε γι' αυτόν και ύστερα τό ρεύμα μέ τά πλήθη, μέ αναμμένα τά κεριά, κι όλοι οί γνωστοί κι οί συγγενείς, κι οί δάσκαλοι, πού είχαμε κατά καιρούς, μετάρσιοι, ώραιότατοι, μέ τό κεφάλι τους πού έχει σβήσει πιά, γερμένο προς τά πίσω κάπως, παραδομένοι στα έγκώμια, παρόλο πού 'ναι έξω άπ' τά έγκόσμια, νά ρέουν σαν βουβό ποτάμι, και μυρωδιές άνάμικτες, άρβύλες και χακί — χειμερινό άκόμα, παστωμένο μέ όσμές — μέ μοσχολίβαν λεπταίσθητα, φερμένα από τίς πολιτείες τής μοναξιάς, άρώματα τών γυναικών, βιολέτες και άκακίες τής πλατείας όλάνθιστες, τσαμπιάτσαμπιά, και νά 'χεις και τόν ύπαξίωματικό νά σου φυσάει στο σβέρκο μέ τήν καυτή άνάσα του, πού μόνη τής μιλούσε γιά τήν ψυχική άγνότητα, νά καιει όλόκληρος και νά μοσχοβολά, χωρίς ώστόσο νά 'χει αΐσθηση τής λάμψης του, και εύτυχώς, γιατί άν τά 'νιωθε αυτά, θά ήταν προπολλού άνάρπαστος, στον 'Επιτάφιο νά λάμπει μοναχός, πίσω από τό Χριστό και τίς μαθήτριες, κι εκείνες σαν τόν έβλεπαν μοναχικό και μάθαιναν τήν ιστορία του, πολύ θά θέλαν νά προσφέρουν σ' αυτόν τά δώρα πού στηρίζανε μέ στα πανέρια μέ τά ροδοπέταλα, νά τρίψει άπάνω τους τό όρφανεμένο μάγουλο, νά τά βυζάζει, μά εύτυχώς έτουτα τά παιδιά, έχουνε ταπεινή ψυχή, θέλουν, πολλές φορές, νά κλείνονται, όπως κλεινόntonουσαν στον άχυρώνα του χωριού και παίζαν μέ τίς ώρες ή χώνονταν στο δάσος μέσα στα κλαριά. Και λάτρευαν εκεί όλοι οί συνομήλικοι μαζί τόν Πάνα μέ τή συνοδεία τών σατύρων του. *Η φύση είναι όσο κι ή νύχτα έρωτική. Κι άκόμα, κατά τόν Θεολόγο τόν Γρηγόριο: «Γλυκεις οί ήλιο, και ει λίαν όδυνηροί».*

Κι άπάνω στο συνωστισμό άκούμε βήματα και ξεκλειδώματα στο διπλανό δωμάτιο, και βάζει μετά ό έπιλοχίας στη μεσόπορτα, όπου άκουμπούσε τό κρεβάτι του και αναγγέλλει: «Ζευγαράκι, θά μανίσουμε!» Στο μεταξύ άνέβαινε ό 'Επιτάφιος τίς μαρμαρένιες σκάλες τής πιό κρύας εκκλησιάς τής χώρας, κι ό κόσμος ένα γύρω ξεκόβει, ακολουθοΰσαν μοναχά κάτι γριές, πού θά ξενύχταγαν τόν πεθαμένο πιά Χριστό, βαλμένον στο κουβούκλιο, και τό ζευγάρι άρχισε νά γδύνεται, κι έμας μάς κόπηκε ή άνάσα, μελαγχολία μεγάλη μάς κατέλαβε, καθώς από τίς χαραμάδες βλέπαμε τό εξάισιο σώμα του, μά και τής κόρης τό εκθαμβο, μέ κείνα τά λαμπρά βυζιά, μέ

τήν πλατιά τήν ἄλω χρώματος μαβί, καί τό μελαχρινό του τό κεφάλι πάνω τους, μέ τά σβησμένα μάτια, ἦταν σάν τοῦ πιγμένου ἀπό βρόχο κότσυφα. Καί ὕστερα ἐκεῖνος ξάπλωσε στό γκριζωπό σεντόνι τοῦ ξενοδοχείου, πού ἀμέσως ἔλαμψε ὀλόλευκο, καί μελετήσαμε τό σῶμα του προσεχτικά μέ τίς διάφορες χαρακίες τῆς δύναμης, ὅπως κεντᾶνε τό Χριστό στόν ἐπιτάφιο, μά οἱ ἄνθρωποι τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἦταν ὄλοι δυνατοί, γιατί δουλεύανε μέ τό κορμί τους, καί ἴσως, σάν κάτι τό κοινό, δέν εἶχε τήν αἰσθητική αὐτή ἀξία ἢ ἀντρεία, ὅπως δέν ἔχει ἀνάμεσά τους οὔτε καί σήμερα, κι αὐτή γονατισμένη πῆρε νά τόν φιλάει στά στήθια μά καί στά βυζιά, ἀκολουθώντας τή χαράδρα πού ὀδηγεῖ ἐκεῖ, καί ψιθυρίσαμε πού ἤθελε νά καταλήξει, μά δέν κατάληξε οὔτε τό χέρι ἔφερε στό εὐμέγεθες, κι ἔτσι τό βλέπαμε συνέχεια ἀσυγκίνητο. Τήν ποικιλία πού παρουσιάζουν τά βυζιά ἀπό μικρός τήν εἶχα κάνει στόχο μου, ὅταν στά πάρκα καί στίς αἴθουσες ἀναμονῆς πετοῦσαν ἔξω οἱ μανάδες τόν μαστό, γιά νά βυζάζουν τά παιδιά τους, κρατώντας τα ὅπως ἡ Παναγιά τό Βρέφος τῆς, κι ἔβλεπα ἐγῶ τά χρώματα πού ἔχει ἐκείνη ἢ ἄλλως, τό ἄλῶνι γύρω γύρω ἀπ' τή θηλή, κι ὁμολογῶ πῶς προτιμοῦσα αὐτά πού ἦταν χρώματος μαβί ἢ καφετί, καί μάλιστα σάν κάπως σπειρωτά, ἐνῶ τά ζασπρουλιάρικα, ξανθά ἢ ρόζ, ὁμολογῶ καθόλου. Ἐντούτοις πάντοτε προσεύχομαι γονατιστός, μπροστά στά ὄργανα ἀπόπου ἐκπορεύεται ἡ ζωή, ὅταν βεβαίως εἶναι ἀξία γι' αὐτό, πράγμα τελείως σπάνιο στίς μέρες μας. Κι ὁ νεαρός μέ τό ὄραϊα διευθετημένο τρίχωμα, τό ζωηρό, γυαλιστερό, κλειστά τά μάτια του, πῆρε νά σιγοκλαίει, κρύβοντας τό πρόσωπο, κι ἐκείνη ἔπεσε ἀπάνω του, τόν σκέπασε μέ τά μαλλιά, τόν φίλαγε, κι ἀκούγαμε συνέχεια «τί ἔχεις καί τί ἔχεις;». Κι ὕστερα ὅταν νά ραῖται κουράστηκε, κούρνιασε στή μασχάλη του, χωρίς ἄλλες προσπάθειες. Πάνω σ' αὐτό ἀνάψαν ἀστραπές μέσ στό δωμάτιο, κι ἐγῶ ἔπεσα κάτω στό κρεβάτι μου, εἶχε πιά ἔρθει ὁ φωτογράφος ἀπ' τή γύρα του, ἤθελε νά μᾶς αἰφνιδιάσει μέ τά φλάς, «θά σᾶς φωτογραφίσω μέ τά σῶβρακα» μᾶς ἔλεγε, κι οὔτε τοῦ φάνηκε παράξενο τό ἄγνωστο πρόσωπό μου, μά καί σέ μένα φάνταζε γνωστός, ἦταν γεροδεμένος καί δραστήριος, ὄχι ἐρωτικός σάν τόν Ξανθιώτη, ξανθός λιγάκι μάλιστα, ὄλο βιασύνη, πόδια κουρασμένα, κορμί σκληρό, χωρίς ἀμφιβολία κάλτσες βρώμικες καί ἰδρωμένες ἀπό τόσο τρέξιμο. «Αὐτός θά εἶναι ὁ Μιχαήλ», κρυφοστοχάστηκα. "Ολοι ἐδῶ συνάζονται ἀπόψε, ξαγρυπνοῦν τόν Ἄρχηγό. Κι ἀμέσως κατατρόμαξα γιά τόν ἑαυτό μου. Δέν εἶναι ἔτσι ὅπως νομίζουμε τά πράγματα. Κάτι ὀδηγεῖ τά βήματά μας πάντοτε. Καί τρίτο· ὁ πιστεύων ζῆ εἰς τόν κόσμον τῶν μή βλεπομένων.

Καί τραβηχτήκαμε ἀπό τίς τρύπες τῆς μεσόπορτας. Ἀπόμεινε ὁ ὑπαξιωματικός θαρρεῖς γιά καραούλι, ἐνῶ στήν ἐκκλησία μέσα φαντᾶροι δέν εἶχαν ἀπομείνει γύρω ἀπό τόν Χριστό, μόνο γυναῖκες καί κυρίως γριές, πού πῆραν νά πετρώνουν κι ἐνδιαφέρονται προσωπικά πιά γιά τό θάνατο καί εἶναι ἀπό κάθε κουστωδία τρομερότερες. Μέσ στίς λαμπάδες πού εἶχαν ἀνταριάσει τό ναό, ξεχωρίζαμε κάπως τό κουβούκλιο, ὅπως διακρίνεις μέσ στή νύχτα στό σπίτι τό ἀπέναντι πού ξευυχοῦνε πεθαμένο τὸ φέρετρο νά ἀδρανεῖ μέσ στό μισόφωτο, πίσω ἀπό τούλινες κούρτινες, σάν τίς διαφανεῖς νυχτικές, καί τό κουβούκλιο βαρῦ ἀπό λουλοῦδια, κι αὐτό μᾶς ἔφτανε νά μᾶς φρεσκᾶει, καθώς ὄλοι ἀπό ἐπαρχίες καταγόμασταν καί εἶχαμε οἰκογένειες γλυκύτατες καί ἀναμνήσεις μέσα σέ δέντρα καί σέ κήπους μιά ζωή νά περιφέρονται, πού ὅμως σάν κούρτινες θέλαμε νά τίς παραμερίσουμε, νά ἐνωθοῦμε μέ τίς εἰκόνας τῆς πρωτεύουσας, καθώς διψᾷ ἡ ψυχὴ τοῦ νέου, ὅταν τόν ἀντραλίζουνε τά ἀχαμνά του, κι αὐτός μέσ στήν ἀνησυχία του φαντάζεται πῶς εἶναι ποιητής ἢ καί φιλόσοφος. Στό μεταξύ, οἱ φωτεινές ἐπιγραφές πού ἀναβοσβῆναν χάθηκαν, σκοτείνιασε ἀκόμα πιά πολύ μέσ στό δωμάτιο, οἱ ἄλλοι δύο, Λουκᾶς καί Μιχαήλ, πῆραν νά ροχαλίζουν ἐλαφρά, κι ἐγῶ ἀφουγκραζόμενος τό στρῶμα νά βρυχᾶται, ἔκαμνα πῶς κοιμόμουν, σάν νά βρισκόμουν γιά δευτέρα βραδιά στήν ἀμαξοστοιχία, καί προσπαθοῦσα νά φέρω ἐδῶ τό σπίτι μου, τήν ὥρα αὐτή, πῶς εἶναι καί τί κάνουν, μά ἦταν τόσο ἀλλιώτικα ἐδῶ, τόσο γενναῖα καί ἐξαίρετα, ὥστε πιά δέν χωροῦσε, ἦταν ἀσύλληπτη ἐκείνη ἡ κατάσταση τῆς ἄκρας ἐπανάληψης, ἐκατομμύρια ὁμοίων Ὁρῶν, πού εἶχαν κυλήσει.

Καί είδα τόν ύπαξιωματικό σιγά σιγά νά γδύνεται, ἔτσι ὅπως γδύνεται μέ σεβασμό ὁ ἄνθρωπος πού πρόκειται νά πέσει σέ κρεβάτι καί τόν κοιτᾶνε ἀπληστα, μάτια ἐρωτικά διεσταλμένα, νά στέκεται ὀλόρθος στό κρεβάτι του, βάζοντας μάτι σέ μιὰ χαραματιά ψηλότερη, πατώντας πάνω μου γιά νά μπορεῖ νά φτάνει, καί μέ τό τεράστιο λοστάρι του ὀρθόστητο, νά λούζεται ἀπό τίς τρέμουσες ἀναυγίες, νά ἀγρυπνεῖ σάν τόν φρουρό μέ τό αὐτόματο, ἀπάνω ἀπό τό γυμνό ζευγάρι πού κοιμήθηκε. Στιγμές στιγμές μου φάνηκε πῶς είδα κάποια φλόγα πάνω κεῖ, ἔτσι ὅπως εἰκονίζεται μέ μιὰ στριμμένη φλόγα στήν κορυφή κι ἐκεῖνο τῶν σατύρων ἐπάνω στό ἀγγεῖα τά πανάρχαια, τότε πού πίστευαν ἀκόμα στό θεϊκό ἄκτιστο φῶς, ἀνάβαν ἀπ' αὐτό τούς θύρσους των, σάν τίς λαμπάδες μας παλιότερα τή νύχτα τῆς Ἀνάστασης. Ὅμως τό πρωινό, τήν ὥρα πού πυκνώνουν στήν ἐκκλησιά οἱ ὑπαιγιμοί γιά τήν Ἀνάσταση, κι ἀκούγονται γκρίνιες γλυκίες καί ἀνυπόμονες, «Δεῖξον (καί δεῖξον) ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστέ, τήν Ἀνάστασιν», μᾶς ξύπνησαν οἱ δονήσεις τοῦ ὑπαξιωματικοῦ, πού ὀλόλαμπρος σάν ἥλιος νέος καί ἀήττητος, μᾶς φώναζε νά δοῦμε καί τοῦ ζευγους τήν ἀνάσταση, πού σ' ἓνα ὄλο εὐλιγισία σύμπλεγμα σφάδαζε πάνω στό σουσταλίδικο κρεβάτι του. Καί γυάλιζε πιά ὁ καλός ὑπαξιωματικός, σάν νά 'χε τήν προσωπική του νίκη, κάτι πού ὁ ἴδιος τό προκάλεσε, ἐνῶ αὐτός ἀπ' τήν ἀλλοδαπή ξεπνοϊσμένος μόλις καί σάλεψε, κι ὁ φωτόγράφος γύρισε ἀπό τό ἄλλο του πλευρό, κάτι μισοαστεῖο μουρμουρίζοντας. Ἄλλωστε, ὅπως λέει κι ὁ ἴδιος ὁ Μάρκος, στούς οὐρανοῦς οὔτε γαμοῦσιν οὔτε ἐκγαμίζονται ἀλλά εἰσιν ὡς ἄγγελοι Θεοῦ. Κι ἀκόμα, ἀπό δέ τοῦ φόβου αὐτοῦ ἐσείσθησαν οἱ τηροῦντες καί ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί. Τέλος, τί διαφορὰ ὑπάρχει ἀνάμεσα στόν Ἐρυθρό καί στόν Ξύλινο Σταυρό;

Καί μόνο ἐγώ κι ὁ ὑπαξιωματικός χαρήκαμε ὑπέρλαμπρα, εἶδαμε ὡς οἱ μυροφόρες πρῶτοι τήν Ἀνάσταση, πού ἄλλωστε μᾶς ἀξίζε, εἶχαμε ξευχητήσει μέσ στόν πυρετό, ἄγνοι κι ἀμόλυντοι, κι ὕστερα πήγαμε κι ἀπό τήν ἐκκλησιά, νά προσκυνήσουμε κι ἐμεῖς τόν ἐπιτάφιο, φιλώντας ὅπου εἶναι οἱ χαρακίες τῆς δύναμης, μεριές μεριές στό στήθος μέχρι κάτω στήν κοιλιά. Χαραματιές γιά νά παραφυλάς τά δρώμενα στό διπλανό δωμάτιο.

Γιώργος Ἰωάννου

Ἐκδόσεις Καστανιώτη
Ζωοδόχου Πηγῆς 3
Τηλ. 36.03.234 ΑΘΗΝΑ

ΣΕΙΡΑ: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΞΕΝΗ

- **ΕΡΜΑΝ ΕΣΣΕ**
 Σιντάρτα - Ἐνα Ἰνδικό παραμῦθι
 Μετάφραση: Μαρία Παξινού
- **ΣΑΟΥΛ ΜΠΕΛΛΟΥ**
 Ὁ Μετέωρος ἄνθρωπος
 Μετάφραση: Λουκάς Θεοδωρακόπουλος
- **Ι. ΣΙΝΟΝΕ**
 Τό μυστικό τοῦ Λουκά
 Μετάφραση: Ἄνδρ. Λαμπρόπουλου

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

- **ΔΙΟΝΥΣΗ ΓΡΗΓΟΡΑΤΟΥ**
 Πουκάμισα ἐκστρατείας
- **ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗ**
 Τό χαμένο κουμπι
- **ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΑΤΖΗ**
 Τό διπλό βιβλίο
- **ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΑΤΖΗ**
 Σπουδές, Διηγήματα
- **ΒΑΣΙΛΗ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ**
 Ὁ ἄνθρωπος μέ τό ἄδειο
- **ΒΑΣΙΛΗ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ**
 ΚΡΟΥΠ ΕΛΛΑΣ
- **ΒΑΣΙΛΗ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ**
 Ἀνεπίδοτη ἐπιστολή στόν
 Ἀλέξανδρο Παναγούλη
- **ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΟΥΛΟΔΗΜΟΥ**
 Χαλάσματα